

Dobry król Jehoszafat

Koalicja trzech stron

„Ammonici i Moabici wystąpili bowiem przeciwko mieszkańcom pogórza Seir, aby ich doszczętnie wytracić, a gdy wybili mieszkańców Seiru, dopomogli sobie nawzajem do zguby” —
2 Kron. 20:22.

W 2 Księdze Kronik znajduje się też inne świadectwo Bożego wybawienia Izraela. 2 Kron. 20 opisuje, jak dobry król Jehoszafat stanął naprzeciw koalicji związanej przez trzech strasznych wrogów – Amona, Moabu i Edomu (góra Seir). W 16 rozdziale Objawienia również jest opisana koalicja trzech sił, które zgromadzą „królów ziemi” na konflikt Armagedonu, „na wojnę w ów wielki dzień Boga Wszchemogącego” (Obj. 16:13-16). Trzy siły wymienione w Objawieniu to smok, bestia i fałszywy prorok¹.

Bóg pocieszył Jehoszafata, gdy ten błagał Go o interwencję. Jego Duch spoczął na Jachazielu, „lewicie z synów Asafa”, który dał zapewnienie: „Nie waszą rzeczą będzie tam walczyć, ustawcie się tylko i stójcie, i oglądajcie ratunek Pana, o Judo i Jeruzalemie! Nie bójcie się i nie lękajcie! [...] a Pan będzie z wami!” (2 Kron. 20:14,17).

Jako Lewita, Jachaziel być może reprezentuje członków klasy Wielkiego Grona, jak czasem interpretowani są Lewici, którzy pozostają tu przez pewien czas po zabraniu klasy Oblubienicy. (Porównaj końcowe przesłanie Wielkiego Grona do Izraela w Pieśni Salomona 5:8-6:1, poselstwo nadziei dotyczące ich wybawiciela). Inną możliwością w interpretacji postaci Jachazielia mogą być Starożytni Święci, ze względu na to, że być może prędzej niż pozostające przy życiu Wielkie Grono, zostana poinformowani o Bożym wybawieniu Izraelitów.

Jehoszafat był głęboko poruszony. „Wtedy Jehoszafat pochylił głowę twarzą aż do ziemi, a także wszyscy Judejczycy i mieszkańcy Jeruzalemu padli przed Panem, oddając pokłon Panu. Lewici zaś [...] wstali, aby chwalić Pana, Boga izraelskiego, głosem nader donośnym. Wstaw się wcześniej rano [...], Jehoszafat stanął i rzekł: Słuchajcie mnie, Judejczycy i mieszkańcy Jeruzalemu! Zawierzcie Panu, Bogu waszemu, a ostaniecie się! Zawierzcie jego prorokom, a poszczęści się wam [...]. Wysławiajcie Pana, albowiem na wieki trwa łaska jego” — 2 Kron. 20:18-21.

Gdy nadszedł ten straszny dzień, Jehoszafat „wyznaczył śpiewaków dla Pana” do poprowadzenia oddzi-

ętu przeciw zbliżającemu się wrogowi (werset 21). Kiedy zaczęli śpiewać i chwalić Boga, Pan „nastawił zasadzkę na Ammonitów, Moabitów i mieszkańców pogórza Seir, którzy ruszyli na Judę i zostali pobici” — wszyscy wrogowie dopomagali w zniszczeniu siebie nawzajem. „Gdy zaś Judejczycy doszli do wieży strażniczej u wejścia na pustynię i spojrzeli na tę tłuszcę, oto wszędzie leżały trupy na ziemi i nikt nie ocalał” — 2 Kron. 20:23-24.

Izraelici nie walczyli w tym wyzwoleniu, podobnie jak w starciu Sancheryba przeciwko Hiskiaszowi. Bóg kierował całym przebiegiem wydarzeń. Tak samo będzie z nadchodzącym wybawieniem. Wpływ Izraela na innych będzie pokojem, łaską, „jak rosa na trawie” (Mich. 5:7).

W ten sposób, gdy Królestwo się rozpocznie, duch emanujący z Izraela zostanie rozpoznany jako duch pokoju przez myślących obserwatorów z innych narodów. To może zachęcić ich do zastanowienia się nad tym, co słyszą z Izraela w początkach Królestwa.

Izrael rozpozna wtedy Starożytnych Świętych jako boskich wysłanników od Ojca Niebieskiego. Dostrzegając ducha pokoju i dobrej woli emanującego z tego wpływu, inne narody przybliżą się do atrakcyjnych perspektyw.

Wtedy „Mieszkańcy jednego miasta pójdą do drugiego, mówiąc: Nuże, pójdźmy przebłagać oblicze Pana i szukać Pana Zastępów! Ja także pójdę! I przyjdzie wiele ludów i potężnych narodów, aby szukać Pana Zastępów w Jeruzalemie i przebłagać oblicze Pana” — Zach. 8:21-22.

Izrael walczył wcześniej

Izrael walczył w poprzednich konfliktach, a Bóg zapewniał im wielkie zwycięstwa. Wydaje się, że o tym mówi fragment Mich. 5:7-8. „I będzie resztką Jakuba między narodami, wśród wielu ludów, jak lew między zwierzętami leśnymi, jak szczenię lwie wśród stad owiec; gdy wtargnie, to zdepcze i rozszarpie, i nikt się nie uratuje. Gdy podniesiesz rękę na swoich wrogów, wszyscy twoi nieprzyjaciele będą wytępieni”.

Z kolei w ostatecznym rozstrzygnięciu Boże wybawienie jest jeszcze bardziej niezwykłe. Izrael nie będzie musiał podejmować ofensywy. W rzeczywistości wydaje się, że ich uzbrojenie zostanie odłożone całkiem na bok: „wytępię twoje konie spośród ciebie i zniszczę twoje rydwany”, które są narzędziami wojny (Mich. 5:10).

„Oto Ja skieruję do niego dobrobyt jak rzekę i bogactwo narodów jak wezbrany strumień. Wtedy ich niemowlęta będą noszone na ramionach i pieszczone na kolanach”

- Izaj. 66:12. „I będzie tak, że w każdy nów i w każdy sabat przychodzić będzie każdy człowiek, aby mi oddać pokłon - mówi Pan” - Izaj. 66:23.

¹Amon i Moab to obszary podbite przez Mojżesza po wschodniej stronie Jordanu, gdy Izraelici zbliżali się do Ziemi Obiecanej. Potem Izraelici przekroczyli Jordan i zdobyli Jerycho. Być może Amon i Moab, którzy byli spokrewnieni, reprezentują bestię i fałszywego proroka (papiestwo oraz sprzymierzeni z nim protestanci), którzy upadną razem (Obj. 19:20), a Edom reprezentuje smoka (Szatan kontrolujący polityczne moce chrześcijaństwa).